

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ и РАДКА СТАНИМИРОВА

ГОДИНА ПЕТА

БРОЙ 6
януарий 1941

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624 Тел. 3-22-06.

ЕДНА СВѢТЛА ГОДИШНИНА

Тази година се навършватъ 65 години отъ епохалното Априлско въстание, което се обяви презъ пролѣтътъ на 1876 година.

Шепа бунтовници искаха да премахнатъ тежкото петвѣковно робство и да възвестятъ българската свобода.

Захарий Стояновъ

Дѣлото подего отъ Раковски, организирано отъ великия апостолъ на свободата Василь Левски, намѣри и следъ неговата смъртъ своитѣ вѣрни апостоли.

И тръгнаха апостолитѣ на свободата да организиратъ българския народъ, да образуватъ революционни комитети, заработиха млади и стари за свѣтлия денъ.

Въ тази паметна година хвърковатата чета на Бенковски дигна Сръдногорието на бунтъ. Вдигнаха се и другитѣ села и градове. Всички очакваха, че поробителтъ ще бѣде победенъ и свободата обявена. Свѣтлиятъ идеализъмъ на бунтовницитѣ и тѣхната жертва предъ олтаря на свободата не можаха да сломятъ вѣковния поробителъ. Много градове и села бѣха опожарени, много люде избити и набучени на колъ.

Но жертвата на тѣзи смѣли народни синове събуди общественото мнение на великитѣ държави. Въ чуждитѣ вестници и списания бѣха описани страшнитѣ картини на турско-тѣхното звѣрство. И на следната година освободителнитѣ руски войски преминаха Дунава.

Априлското въстание е описано въ книгата „Записки по българскитѣ въстания“, отъ покойния нашъ писателъ Захарий Стояновъ, който самъ е билъ участникъ въ подготовката и изнасянето на въстанието. Тази книга трѣбва да се прочете отъ всѣки българинъ, за да научи отъ нея съ какви голѣми и скѣпи жертви е извоювана свободата на българския народъ.

БАЩА

Татко скѣпи, татко драгъ,
всѣкой денъ и всѣкой часъ
отъ зори до късенъ мракъ
ти се грижишъ зарадъ насъ.

Ти се връщашъ съ вечерята
и милувашъ своя синъ,
че едничекъ на свѣта
той е тебе най-любимъ.

На добро ни учишъ ти,
въ трудъ да минемъ тозъ жи-
вотъ

и сърдцето да трепти
за Родина и за родъ.

И за своето дете
носишъ дрехи, носишъ хлѣбъ,
но когато порасте
твоятъ синъ ще бди за тебъ.

Татко скѣпи, въ този часъ
дай и дветѣ си рѣце,
тукъ да ги цѣдуна азъ
отъ душа и отъ сърдце!

Атанасъ Душковъ

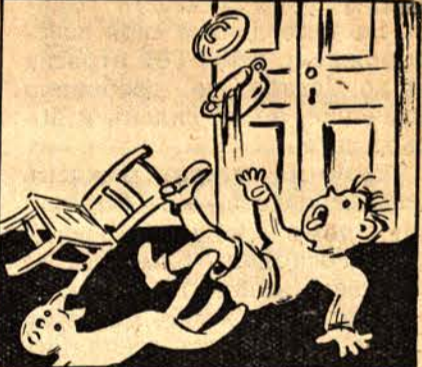
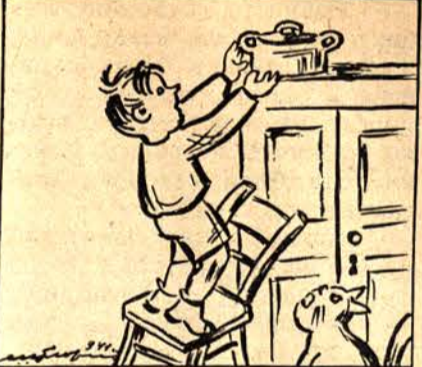
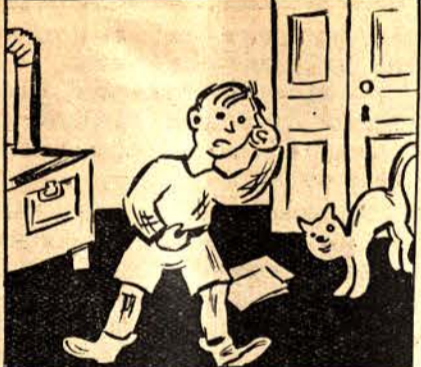
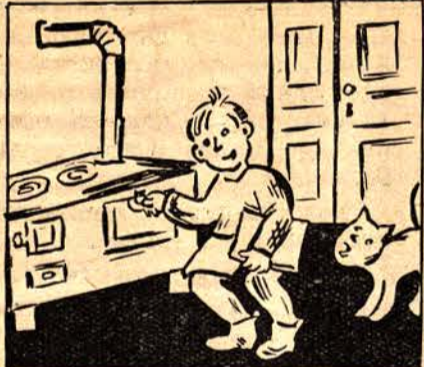
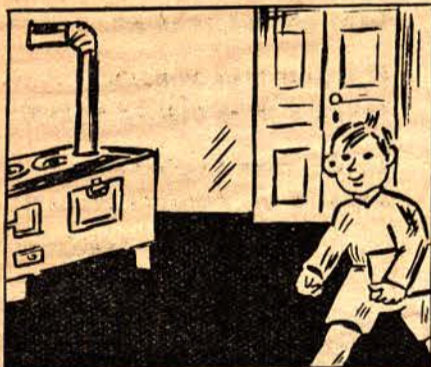

НА ПЪРЗАЛКАТА

НАКАЗАНИЯТЪ ЛАКОМНИКЪ

Трик-филмъ на „Славейче“, рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова

Отъ училище се връща
Владко и поглежда,
какви гостби е сготвила
леля му Надежда.

Прегладнѣлъ е отъ уроци,
отъ игри и пѣсни —
ученикъ да бѣдешъ днеска
никакъ не е лесно!

— Де ли леля е отишла?
А така съмъ гладенъ!
Нѣмамъ време да я чакамъ,
гладенъ съмъ и жаденъ!

Мога самъ да си намѣря
нѣщо на долапа!
Ти пѣкъ, Мацо, помогни ми,
недей само зяпа!

Зле си стѣпкитѣ измѣри
лакомиятъ Владко
и на пода се намѣри,
цѣлъ облѣнъ съсъ сладко.

Владимиръ Зеленгоровъ

ЗА СРАМЪ НА ВСИЧКИ

Приказка

Имало единъ здравъ, хубавъ и богатъ момъкъ. И понеже билъ богатъ правѣлъ си каквото му душа поисквала. А кога отивалъ на хорото, все при личнитѣ и хубави моми се спиралъ, отъ тѣхъ китка вземалъ.

Гледали го людетѣ и му думали:

— Добре си ти, Енчо! Толкозъ си добре, че нѣмашъ равенъ на себе си! Кой като тебе!

Така всѣки денъ все нѣкой ще го похвали, все нѣкой ще му завиди. Отначало той се радвалъ на тѣзи закачливи думи, но после почнали да му омръзватъ.

— Стига сж ми завидвали хората! Ще взема да се ожени, та да стана равенъ на всички.

Така и направилъ.

— Е, сега, Енчо, и ти стана наравно съ хората! Щомъ като се ожени, ще те налегнатъ и тебе грижитѣ. Нѣма

сега да ходишъ, както порано. Свърши се съ твоего лудуване, — рекли му следъ сватбата.

Минало време. Никой вече не го закачалъ, никой не му казвалъ, че нѣма равенъ на себе си, никой не му завидвалъ. На жененъ човѣкъ завивда ли се!

Омръзнало му да бѣде като другитѣ.

— По-добре си бѣхъ азъ порано. Почитаха ме тогава, завивдаха ми, а сега никой не ме закача — мислѣлъ си той. И решилъ че за всичко е виновна жена му. — Ако не бѣше тя, щѣхъ да си бѣжа и до сега ергенъ и по-горенъ отъ всички. Ще взема да я про-

гоня!

Както намислилъ, така и направилъ. Изгонилъ жена си и пакъ започналъ да се пери по улицитѣ и да чака людската похвала.

Но хората не само не му захвалили, но започнали да го корятъ.

— Ти сега, Енчо, стана за срамъ на всички!

— Какъ така за срамъ на всички! — питалъ учудено той. — Какво лошо съмъ направилъ?

— Ами има ли по-лошо отъ това да си изгонишъ жената? — думали му селянитѣ.

Замислилъ се той и разбралъ, че не е постѣпилъ добре.

— То се видѣ, — рекълъ си, — че нѣма да стана по-горенъ отъ другитѣ, ами я да си прибера азъ жената, че да се изравня пакъ съ хората. Да не съмъ за срамъ на всички!

Прибралъ той пакъ жена си. Заживѣлъ си отново тихо и мирно. И като ходѣлъ изъ улицитѣ, все чакалъ нѣкой да го захвали, че е постѣпилъ добре. Но никой нищо не му казвалъ. Само задъ гърба му се присмивали:

— Пари има, ама умъ нѣма. Изгони по-рано жена си, сега пакъ изведнажъ взе, че я прибра. Кой знае после какво ще направи! За срамъ на всички стана.

Открива се подписка за записване абонати на новата — ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА — 1941 — на списание **БЪЛГАРСКА МИСЪЛЪ** органъ на Върховния читалищенъ съюзъ въ България. Гл. редакторъ Проф. М. Арнаудовъ, редакторъ Георги Крънзовъ. Годишенъ абонаментъ 120 лева, За абонатитѣ и настоятелитѣ на в. „СЛАВЕЙЧЕ“ — 100 лева. На предплатитѣ до 15 мартъ БЪЛГАРСКА МИСЪЛЪ ще даде бесплатна премия новата книга на проф. М. Арнаудовъ „Борци и мечтатели“, литературни портрети (Ст. Михайловски, Ал. Константиновъ, Т. Г. Влайковъ, П. К. Яворовъ, К. Христовъ и Димчо Дебеляновъ). Всичко за списанието се изпраща на адресъ: БЪЛГАРСКА МИСЪЛЪ — София, ул. Чумерна, 29. Пощенска чекова смѣтка 4767. Телефонъ 3-22-06.